

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 190

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 martie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
287. — Ordin al ministrului sănătății pentru abrogarea Ordinului ministrului sănătății nr. 912/2006 privind aprobarea Reglementărilor pentru autorizarea unităților care pot efectua studii clinice în domeniul medicamentelor de uz uman	2
415. — Ordin al ministrului delegat pentru buget privind revizuirea ratei dobânzii pentru certificatele de trezorerie transformate în depozite la Trezoreria Statului	2
2.129. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, privind schimbarea grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii Albe”, înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16774, din Târgșoru Vechi, județul Prahova, în grupa valorică „A”	3
2.130. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, privind schimbarea grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii lui Mihnea Turcitul-Biserica Roșie”, înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16775, din Târgșoru Vechi, județul Prahova, în grupa valorică „A”	3
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 8 ianuarie 2013 în Cauza S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L. împotriva României.....	4–8
★	
Opinia separată a doamnei judecător Pardalos	8
REPUBLICĂRI	
Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României	9–13
Legea nr. 16/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice	13–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului sănătății nr. 912/2006 privind aprobarea Reglementărilor pentru autorizarea unităților care pot efectua studii clinice în domeniul medicamentelor de uz uman

Văzând Referatul de aprobare al Serviciului juridic și contencios nr. NB 338/2014 și Nota nr. NB 236 din 7 martie 2014, având în vedere prevederile art. 64 alin. (4) și în sensul art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se abrogă Ordinul ministrului sănătății publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 publice nr. 912/2006 privind aprobarea Reglementărilor din 14 august 2006. pentru autorizarea unităților care pot efectua studii Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial clinice în domeniul medicamentelor de uz uman, al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Nicolae Băncioiu

București, 12 martie 2014.
Nr. 287.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind revizuirea ratei dobânzii pentru certificatele de trezorerie transformate în depozite la Trezoreria Statului

Având în vedere:

— dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
— prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare;
— Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 15 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Începând cu data de 1 aprilie 2014, rata dobânzii pentru certificatele de trezorerie transformate în depozite la Trezoreria Statului se stabilește la 3,75% pe an.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.072/2010 privind stabilirea ratei dobânzii pentru certificatele de trezorerie transformate în depozite la Trezoreria Statului, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 7 mai 2010, se abrogă.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin vor fi duse la îndeplinire de Direcția generală de trezorerie și datorie publică din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, precum și de direcțiile generale regionale ale finanțelor publice.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 14 martie 2014.
Nr. 415.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind schimbarea grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii Albe”,
înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16774, din Târgșoru Vechi,
județul Prahova, în grupa valorică „A”**

Având în vedere Referatul nr. 4.102/2013 din 14 februarie 2014 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de schimbare a grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii Albe”, înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16774, din Târgșoru Vechi, județul Prahova, în grupa valorică „A”,

în conformitate cu dispozițiile art. 20 și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. a) și ale art. 22 alin. (4) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite următorul ordin:

Art. 1. — Grupa valorică „B” a monumentului istoric, „Ruinele Bisericii Albe”, din Târgșoru Vechi, județul Prahova, înscris în Lista monumentelor istorice, cod PH-II-m-B-16774, se schimbă în grupa valorică „A”.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 11 martie 2014.
Nr. 2.129.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind schimbarea grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii lui Mihnea Turcitul-Biserica Roșie”,
înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16775,
din Târgșoru Vechi, județul Prahova, în grupa valorică „A”**

Având în vedere Referatul nr. 4.101/2013 din 14 februarie 2014 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de schimbare a grupei valorice a monumentului istoric „Ruinele Bisericii lui Mihnea Turcitul-Biserica Roșie”, înscris în Lista monumentelor istorice cu cod PH-II-m-B-16775 din Târgșoru Vechi, județul Prahova, în grupa valorică „A”,

în conformitate cu dispozițiile art. 20 și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. a) și ale art. 22 alin. (4) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite următorul ordin:

Art. 1. — Grupa valorică „B” a monumentului istoric „Ruinele Bisericii lui Mihnea Turcitul-Biserica Roșie”, din Târgșoru Vechi, județul Prahova, înscris în Lista monumentelor istorice, cod PH-II-m-B-16775, se schimbă în grupa valorică „A”.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 11 martie 2014.
Nr. 2.130.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 8 ianuarie 2013

În Cauza S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L. împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 37.576/05)

DEFINITIVĂ
8 iulie 2013

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.
În Cauza S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L. împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Alvină Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 4 decembrie 2012,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 37.576/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Raisa Mocanu, în numele societății S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L. (*societatea reclamantă*), a sesizat Curtea la 11 octombrie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna Catrinel Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Societatea reclamantă pretinde, în special, că a fost privată de dreptul său la un proces în fața unei instanțe, pentru că nu a luat cunoștință de citarea sa în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, efectuată prin afișarea pe ușa sediului său social.

4. La 14 ianuarie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, s-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. În urma recuzării domnului Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din regulament), președintele camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător ad-hoc (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Societatea reclamantă, S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L., este o agenție de transport maritim. Aceasta este reprezentată în fața Curții de unicul său acționar și administrator, doamna Raisa Mocanu.

7. În ianuarie 2000, societatea reclamantă a sesizat Judecătoria Tulcea cu o acțiune împotriva Administrației Fluviale a Dunării de Jos Galați (*Administrația fluvială*) pentru obligarea acesteia din urmă să respecte Instrucțiunile consiliului de administrație al Administrației fluviale din 25 mai 1998. Conform acestor instrucțiuni, agențiilor de transport maritim le era acordată o reducere cu 50% a tarifelor de navigație datorate

pentru navele acceptate în regim de linie care navighează între porturile Dunării Maritime. Societatea reclamantă, care beneficiase de această reducere, s-a plâns că Administrația fluvială a facturat în mod necorespunzător și retroactiv tarifele de navigație în valoare totală de 102.596,30 dolari americani (USD), fără a ține cont de reducerea de 50% de care aceasta beneficia.

8. Prin Decizia din 5 iulie 2000, Judecătoria Tulcea a admis cererea societății reclamante.

9. La începutul anului 2000, Administrația fluvială a chemat societatea reclamantă în fața Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Galați (*Arbitrajul Camerei de Comerț și Industrie Galați*), solicitând plata tarifelor de navigație datorate de către societatea reclamantă, fără aplicarea reducerii de 50% prevăzute în Instrucțiunile din 25 mai 1998.

La 9 martie 2000, curtea de arbitraj s-a declarat incompetentă pentru a soluționa litigiul. Sentința arbitrală a fost confirmată prin Hotărârea din 15 martie 2001 a Judecătoriei Tulcea, prin Hotărârea din 18 septembrie 2001 a Curții de Apel Galați și printr-o hotărâre a ICCJ din 2003.

10. La 11 august 2000, Administrația fluvială a citat societatea reclamantă în fața Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț Galați, solicitând din nou plata tarifelor de navigație datorate de societatea reclamantă fără aplicarea reducerii de 50%.

La 14 decembrie 2000, Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț Galați a considerat că societatea reclamantă trebuie să achite totalitatea tarifelor de navigație datorate pentru toate navele folosite, deoarece aceasta nu îndeplinea condițiile pentru a beneficia de o reducere de 50% din aceste tarife.

Prin urmare, a obligat societatea reclamantă să plătească Administrației fluviale 68.777,57 USD cu titlu de tarife de navigație, 3.921,36 lei românești noi (RON) cu titlu de penalități de întârziere, precum și 28.592.624 lei românești vechi (ROL) cheltuieli de judecată.

11. Societatea reclamantă a atacat hotărârea arbitrală menționată în fața Curții de Apel Galați.

Prin Hotărârea din 6 septembrie 2001, Curtea de Apel Galați a anulat Hotărârea arbitrală a curții de arbitraj din 14 decembrie 2000, cu motivarea că aceasta din urmă nu era competentă să soluționeze litigiul dintre Administrația fluvială Galați și societatea reclamantă cu privire la valoarea tarifelor de navigație în litigiul. În fapt, nici numele arbitrilor, nici procedura desemnării acestora nu fuseseră determinate înainte de sesizarea curții de arbitraj, în timp ce Codul de procedură civilă le impunea în scopul recunoașterii competenței unui tribunal arbitral. Pe fond, curtea de apel a constatat că societatea reclamantă sesizase instanțele de drept comun înainte de sesizarea curții de arbitraj, iar hotărârile judecătorești fuseseră deja pronunțate în litigiul din fața Curții de Arbitraj și aveau chiar autoritate de lucru judecat înaintea pronunțării hotărârii arbitrale.

12. Administrația fluvială a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit termenul la 27 mai 2003 și a citat societatea reclamantă prin afișare pe ușa imobilului sediului său social, efectuată de un executor judecătoresc la 17 aprilie 2003. Societatea reclamantă susține că nu a primit niciodată citația ÎCCJ.

13. Prin înscrisul autentic din 16 mai 2003, societatea reclamantă a schimbat adresa sediului său social. Aceasta a informat imediat instanțele.

14. La termenul din 27 mai 2003, la sfârșitul unui proces la care societatea reclamantă nu a participat, ÎCCJ a casat Hotărârea din 6 septembrie 2001 a Curții de Apel Galați și a considerat că, în speță, curtea de arbitraj era competentă să soluționeze litigiul dedus judecății, deoarece, conform contractului încheiat între societatea reclamantă și administrația fluvială, aceasta din urmă trebuia să aleagă instanța competentă să soluționeze litigiul. Prin urmare, alegerea făcută de aceasta din urmă cu privire la curtea de arbitraj nu încălca dispozițiile Codului de procedură civilă. Pe fond, ÎCCJ a confirmat Sentința arbitrală din 14 decembrie 2000.

15. La 5 februarie 2004, societatea reclamantă a luat cunoștință de faptul că ÎCCJ se pronunțase la 27 mai 2003.

Aceasta a formulat contestație în anulare pe motiv de nelegalitate a citării în fața Înaltei Curți și s-a plâns că a fost privată de dreptul său la apărare. Societatea reclamantă a susținut că nu luase cunoștință de termenul din 27 mai 2003, deoarece nu primise niciodată citația care îi fusese comunicată prin afișare la 17 aprilie 2003. În plus, ea a subliniat că, după cum reieșea din copia citației care se afla în dosarul instanței, adresa sediului social care figura pe citație era incompletă. În fapt, imobilul în cauză avea mai multe intrări, fiecare identificată printr-o literă, iar sediul său social se afla la intrarea „A”; or, citația nu oferea niciun indiciu care să identifice intrarea unde aceasta fusese afișată.

16. Prin Hotărârea din 26 ianuarie 2005, ÎCCJ a respins contestația în anulare cu motivarea că citația prin afișare reprezenta o modalitate de citare prevăzută de lege și că, în prezenta cauză, aceasta era legal îndeplinită în măsura în care numele și numărul străzii, precum și numărul apartamentului figurau pe citația din 17 aprilie 2003.

17. La 8 aprilie 2005, hotărârea ÎCCJ a fost trimisă prin poștă la noul sediu al societății reclamante și primită de aceasta din urmă la 11 aprilie 2005.

II. Dreptul intern relevant

18. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură civilă în vigoare începând cu 2 octombrie 2000, aplicabile în speță, prevăd următoarele:

Art. 86

„Comunicarea cererilor și a tuturor actelor de procedură se va face, din oficiu, prin agenții procedurali ai instanței sau prin orice alt salariat al acesteia [...].

În cazul în care comunicarea potrivit alin. 1 nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată cu dovada de primire sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.”

Art. 92

„Înmânarea citației se va face personal celui citat, care va semna adeverința de primire, agentului însărcinat cu înmânarea certificând identitatea și semnătura acestuia.

[...]

Dacă cel citat nu se găsește la domiciliu [...], agentul va înmâna citația [...] unei persoane din familie sau, în lipsă, oricărei alte persoane care locuiește cu dânsul sau care, în mod obișnuit, primește corespondența [...]; persoana care primește citația va semna adeverința de primire, agentul certificându-i identitatea și semnătura și încheind proces-verbal despre cele urmate.

Dacă persoanele arătate în aliniatul precedent nu voiesc ori nu pot să semneze adeverința de primire, agentul va încheia proces-verbal, lăsând citația în mâna lor; dacă cei arătați nu voiesc să primească citația sau sunt lipsă, agentul va afișa citația, fie pe ușa locuinței celui citat, fie, dacă nu are indicația apartamentului sau camerei locuite, pe ușa principală a clădirii, încheind de asemenea proces-verbal despre toate acestea.

[...]

Dispozițiile prezentului articol se aplică și la comunicarea sau notificarea oricărui alt act de procedură.”

Art. 317

„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

[...]

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”

Art. 319

[...]

„Contestația se poate face oricând înainte de începutul executării silită, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. 1 lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

19. Societatea reclamantă pretinde încălcarea dreptului său la un proces echitabil, astfel cum este prevăzut de art. 6 § 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”.

20. Guvernul respinge această teză.

A. Cu privire la admisibilitate

21. În primul rând, Guvernul invocă nerespectarea termenului de 6 luni. Acesta subliniază că cererea a fost introdusă la 11 octombrie 2005, adică la mai mult de 8 luni după pronunțarea hotărârii definitive în speță, și anume Hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție din 26 ianuarie 2005.

22. Societatea reclamantă susține că Hotărârea din 26 ianuarie 2005 pronunțată de ÎCCJ i-a fost trimisă la 8 aprilie 2005 și că a primit-o la 11 aprilie 2005. În sprijinul afirmației sale, aceasta prezintă plicul în care se găsea hotărârea menționată purtând ștampila Poștei Române. Prin urmare, cererea introdusă la 11 octombrie 2005 nu este tardivă.

23. Curtea amintește că, în cazul în care comunicarea hotărârii nu este prevăzută în dreptul intern, ca în prezenta cauză, este necesar să se ia în considerare data la care părțile pot lua cunoștință în mod efectiv de conținutul hotărârii interne definitive [a se vedea, printre altele, *Papachelas împotriva Greciei* (MC), nr. 31.423/96, pct. 30, CEDO 1999-II, *lordache împotriva României* (dec.), nr. 55.092/00, *Elmaliotis și Konstantinidis împotriva Greciei*, nr. 28.819/04, pct. 26, 25 ianuarie 2007). În speță, Curtea constată că părțile sunt de acord asupra faptului că Decizia din 26 ianuarie 2005 a ÎCCJ a fost trimisă prin poșta societății reclamante la data de 8 aprilie 2005 (vineri) și că aceasta din urmă a primit-o la 11 aprilie 2005 (luni).

Prin urmare, Cererea introdusă la 11 octombrie 2005 nu este tardivă. Așadar, este necesar să se respingă această excepție.

24. Guvernul susține, în plus, că societatea reclamantă nu a exercitat toate căile de atac pe care le avea la dispoziție pentru a-și susține plângerea cu privire la citarea nelegală. În special, aceasta ar fi putut depune o plângere penală pentru fals în înscrisuri împotriva agentului însărcinat cu notificarea, care omisese să indice în citație anumite elemente ale adresei societății reclamante.

25. Curtea constată că, în speță, nu se contestă faptul că contestația în anulare pe motiv de nelegalitate a citării, de care reclamanta s-a folosit, era o cale de atac efectivă atât în teorie, cât și în practică și susceptibilă de a oferi un remediu efectiv. Astfel, având în vedere jurisprudența sa constantă, potrivit căreia un reclamant care dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să folosească doar una dintre ele [*Moreira Barbosa împotriva Portugaliei* (dec.), nr. 65.681/01, CEDO 2004-V (extrase), *Aquilina împotriva Maltei* (MC), nr. 25.642/94, pct. 39, CEDO 1999-III], Curtea nu va examina, în plus față de analiza de mai sus, dacă o plângere penală ar fi constituit în speță o cale de atac efectivă. Prin urmare, este necesar să se respingă excepția de inadmisibilitate prezentată de Guvern cu privire la acest aspect.

26. În fine, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 (a) din Convenție. De altfel, subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

27. Guvernul consideră că dreptul de acces la o instanță nu este absolut, putând să dea naștere la limitări implicit admise. Statul beneficiază de o marjă de apreciere în elaborarea legislației cu privire la accesul la o instanță.

În speță, autoritățile nu au făcut decât să aplice în mod strict și corect legislația internă, ceea ce este în mod vădit compatibil cu Convenția și cu jurisprudența Curții.

În plus, conform Guvernului, citarea prin afișaj era datorată neglijenței societății reclamante, care a omis să informeze instanța în legătură cu schimbarea adresei sediului său social.

28. Societatea reclamantă subliniază, în primul rând, că nu și-a schimbat sediul social până la 16 mai 2003, adică după citarea prin afișare din data de 17 aprilie 2003, și că a informat ÎCCJ în legătură cu acest aspect.

Aceasta mai susține că nu a primit niciodată citația pentru a se prezenta la ședința din 27 mai 2003 în fața Înaltei Curți, și că, prin urmare, ea nu a putut să se apere și să își susțină drepturile într-o procedură decisivă pentru drepturile sale cu caracter patrimonial.

Or, procesul în fața ÎCCJ a dus la anularea unei hotărâri care îi era favorabilă, și anume, Hotărârea din 6 septembrie 2001 a Curții de Apel Galați.

29. Curtea amintește că a avut deja ocazia să examineze problema comunicării actelor de procedură. Astfel, aceasta a considerat că „dreptul la o instanță” cuprinde mai multe aspecte, printre care dreptul de acces și egalitatea armelor, care impune un echilibru just între părți. Aceste principii se aplică în aceeași măsură în domeniul specific al comunicării actelor juridice către părți (*Miholapa împotriva Letoniei*, nr. 61.655/00, pct. 23, 31 mai 2007). În plus, reglementările referitoare la formalitățile pentru a introduce o acțiune nu ar trebui să împiedice justițiabilii să folosească o cale de atac disponibilă (*Tricard împotriva Franței*, nr. 40.472/98, pct. 29, 10 iulie 2001, și *Gruais și Bousquet împotriva Franței*, nr. 67.881/01, pct. 27, 10 ianuarie 2006).

Deși este adevărat că autorităților naționale le revine, în primul rând, sarcina de a interpreta și de a aplica normele de natură procedurală, un formalism excesiv în aplicarea acestora se poate dovedi contrar art. 6 § 1 din Convenție atunci când acesta se face în detrimentul uneia dintre părți (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei*, nr. 48.553/99, pct. 81, CEDO 2002-VII). Efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale (*Bellet împotriva Franței*, Hotărârea din 4 decembrie 1995, seria A nr. 333-B, pct. 42, 36; a se vedea, de asemenea, *Cañete de Goñi împotriva Spaniei*, nr. 55.782/00, pct. 34, CEDO 2002-VIII).

30. Instanțele trebuie să facă tot ce se poate aștepta în mod rezonabil de la acestea pentru a cita reclamantii și să se asigure că aceștia din urmă au cunoștință de procedurile din care fac parte (*Miholapa împotriva Letoniei* citată anterior, pct. 31, și *Övuş împotriva Turciei*, nr. 42.981/04, pct. 48, 13 octombrie 2009).

În fine, dreptul la acțiune sau de recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime; notificarea, în calitate de act de comunicare între organul jurisdicțional și părți, servește la luarea la cunoștință a deciziei instanței, precum și a notificării sale, după caz, pentru a permite părților de a o recura (*Miragall Escolano și alții împotriva Spaniei*, nr. 38.366/97, 38.688/97, 40.777/98, 40.843/98, 41.015/98, 41.400/98, 41.446/98, 41.484/98, 41.487/98 și 41.509/98, pct. 37, CEDO 2000-I, și *Díaz Ochoa împotriva Spaniei*, nr. 423/03, pct. 48, 22 iunie 2006).

31. În speță, fiind vorba de un proces ce are consecințe directe asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, societatea reclamantă avea dreptul la un acces efectiv la ansamblul de proceduri și trebuia să beneficieze de toate garanțiile ce decurg din principiul contradictorialității.

32. Curtea constată că art. 86 alin. 3 din Codul de procedură civilă impune, în general, în ceea ce privește comunicarea actelor de procedură, ca instanța să se asigure de transmiterea actului și de primirea acestuia.

Printre diferitele modalități de comunicare, art. 92 alin. 4 din același cod reglementează citarea prin afișarea pe ușa locuinței sau a sediului social, după caz, permisă în cazul lipsei persoanei interesate în momentul venirii agentului însărcinat cu înmânarea actelor sub semnătură de primire.

33. Societatea reclamantă a fost notificată în ceea ce privește recursul introdus de către partea adversă și asupra termenului în fața ÎCCJ, prin afișare la sediul său social. Aceasta pretinde că nu a primit citația și, prin urmare, a fost imposibil să ia parte la procedura recursului, în urma căreia hotărârea pe fond care îi dădea câștig de cauză a fost modificată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, sesizată cu o contestație în anulare pentru atingerea adusă dreptului la apărare în urma nelegalității citării, a respins această cale de atac cu motivarea că citarea prin afișare era o modalitate de citare prevăzută de lege.

34. Or, Curtea subliniază că Guvernul nu a furnizat niciun element care să indice că ÎCCJ a dat dovadă de suficientă diligență pentru a se asigura de transmiterea citației și primirea acesteia de către societatea reclamantă.

De asemenea, Guvernul nu a demonstrat că ÎCCJ a îndeplinit demersuri în același scop cu ocazia examinării contestației în anulare pentru nelegalitatea citării, aceasta din urmă mulțumindu-se să constate că citarea prin afișare avea un temei legal în dreptul intern.

35. Curtea apreciază că, aplicând astfel dispozițiile legale relevante, instanțele naționale au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera și spiritul art. 6 § 1 din Convenție și au adus atingere nejustificată dreptului societății reclamante de acces la o instanță pentru determinarea „drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil” [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Brumărescu împotriva României* (MC), nr. 28.342/95, pct. 62, CEDO 1999-VII].

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

36. Societatea reclamantă susține că hotărârea ÎCCJ din 27 mai 2003 a încălcat, de asemenea, dreptul la respectarea bunurilor sale, luându-se în considerare consecințele pe care aceasta le-a avut asupra situației sale financiare, în special obligația de a plăti Administrației Fluviale a Dunării de Jos Galați peste 100.000 USD.

37. Guvernul contestă acest argument.

38. Având în vedere constatarea cu privire la art. 6 § 1 din Convenție (pct. 35, *supra*), Curtea consideră că acest capăt de cerere trebuie declarat admisibil, dar că nu este necesar să se examineze dacă a avut loc o încălcare, în speță, a acestei dispoziții (a se vedea, printre altele, *Iorga împotriva României*, nr. 4.227/02, pct. 60, 25 ianuarie 2007).

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

39. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți

contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

1. Prejudiciu material

40. Societatea reclamantă solicită 102.596,30 USD cu titlu de prejudiciu material suferit în urma obligației de a plăti tarifele de navigație pe care aceasta le consideră nedatorate, în urma neaplicării unei reduceri de 50%.

41. Guvernul consideră că nicio sumă nu poate fi acordată societății reclamante în lipsa legăturii de cauzalitate între acuzația de încălcare a Convenției și prejudiciul material pretins suferit.

42. Curtea nu poate face speculații cu privire la rezultatul la care procedura litigioasă ar fi ajuns dacă nu ar fi avut loc încălcarea Convenției.

Totuși, aceasta amintește jurisprudența sa consacrată conform căreia o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică, conform Convenției, de a pune capăt încălcării și de a elimina consecințele astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia.

Dacă natura încălcării permite *restitutio in integrum*, este obligația statului să o realizeze. Dacă, pe de altă parte, dreptul intern nu permite sau nu permite decât parțial înlăturarea consecințelor încălcării, art. 41 abilitază Curtea să acorde părții vătămate, dacă este cazul, despăgubirile pe care le consideră necesare [*Piersack împotriva Belgiei* (art. 50), Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A nr. 85, p. 16, pct. 12, și *Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă) (MC), nr. 28.342/95, pct. 21, CEDO 2001-I].

43. În prezenta cauză, Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 din Convenție ca urmare a atingerii dreptului societății reclamante de acces la o instanță.

44. Curtea observă că art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă permite revizuirea unei hotărâri pe plan intern în cazul în care Curtea a constatat încălcarea drepturilor unui reclamant. Astfel, întrucât în urma unei hotărâri a Curții europene dreptul intern permite *restitutio in integrum*, și anume restabilirea situației existente înainte ca încălcarea constatată a art. 6 § 1 să survină, având în vedere rolul său subsidiar, Curtea consideră că societatea reclamantă trebuie mai întâi să sesizeze instanțele naționale conform dispozițiilor de drept intern menționate anterior.

45. Prin urmare, nu este necesar să acorde societății reclamante o sumă cu titlu de prejudiciu material.

2. Prejudiciu moral

46. Societatea reclamantă solicită 100.000 USD cu titlu de prejudiciu moral.

47. Guvernul consideră că o constatare a încălcării ar constitui, în sine, o reparație echitabilă suficientă. Cu titlu subsidiar, acesta solicită Curții să acorde reclamantei o sumă care se înscrie în jurisprudența sa în materie.

48. Curtea consideră că societatea reclamantă a suferit o reală pierdere a șanselor și un prejudiciu moral cert (*Pélissier și Sassi împotriva Franței*, nr. 25.444/94, pct. 80, CEDO 1999-II, și *Leoni împotriva Italiei*, nr. 43.269/98, Hotărârea din 26 octombrie 2000, pct. 32). Având în vedere circumstanțele cauzei și pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din Convenție, aceasta hotărăște să îi acorde 4.500 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

49. Societatea reclamantă solicită, în baza documentelor justificative, 3.550 RON, adică 788 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne.

50. Guvernul consideră că societatea reclamantă nu a demonstrat necesitatea și realitatea cheltuielilor suportate și refuză acordarea unei sume cu acest titlu.

51. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilesc caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil

al cuantumului lor (a se vedea, printre altele, Hotărârea *Éditions Plon împotriva Franței*, nr. 58.148/00, pct. 64, CEDO 2004-IV).

În speță, ținând seama de elementele aflate în posesia sa și de criteriile sus-menționate, Curtea consideră rezonabilă acordarea sumei de 500 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața *Înaltei Curți de Casație și Justiție*.

C. Dobânzi moratorii

52. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE,**CURTEA:**

1. declară, în unanimitate, cererea admisibilă;
2. hotărăște, cu 6 voturi la 1, că s-a încălcat art. 6 § 1 din Convenție;
3. hotărăște, în unanimitate, că nu este necesar să fie examinat capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 din Convenție;
4. hotărăște, cu 6 voturi la 1:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească societății reclamante, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 4.500 EUR (patru mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 500 EUR (cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către societatea reclamantă, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) că de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă la un procent egal cu cel al facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene aplicabile în această perioadă, majorată cu 3 procente;
5. respinge, în unanimitate, cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere. Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la 8 ianuarie 2013, în aplicarea art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

În conformitate cu art. 45 § 2 din Convenție și art. 74 § 2 din regulament, este anexat la prezenta hotărâre un rezumat al opiniei separate a doamnei judecătoarea Pardalos.

★

OPINIA SEPARATĂ
a doamnei judecătoarea Pardalos

Spre marele meu regret, nu pot să mă alătur concluziei majorității, deoarece, în opinia mea, nu a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

După părerea mea, notificarea citației pentru ședința din 27 mai 2003 a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile prevăzute de lege.

Majoritatea Camerei motivează constatarea încălcării prin faptul că instanțele naționale au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera și spiritul art. 6 § 1 (pct. 35 din hotărâre) și prin faptul că acestea nu au fost suficient de diligente în ceea ce privește asigurarea transmiterii citației și primirii acesteia de către reclamantă (pct. 34 din hotărâre).

În opinia mea, o flexibilitate excesivă, din contră, generează riscul de a se transforma, în practică, într-o obligație excesivă care le revine autorităților judecătorești, și aceasta în detrimentul principiului buneii administrări a justiției. În aceste condiții, consider că părților li se oferă posibilitatea, eventual, de a profita de procedură pentru a face abuz de aceasta sau a face speculații.

Dacă analizăm faptele prezentei cereri, societatea reclamantă a avut posibilitatea de a contesta Hotărârea din 27 mai 2003; aceasta a formulat un recurs în anulare pentru nelegalitatea citării în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care s-a plâns că a fost privată de dreptul la apărare. ÎCCJ a respins recursul formulat de societatea reclamantă pe motiv că notificarea fusese efectuată conform legii. După părerea mea, ÎCCJ a motivat în mod corespunzător hotărârea sa (pct. 16 din hotărâre), nu doar constatând că notificarea *ad domi* avea un temei legal, dar și observând, în egală măsură, că ea conținea toate formalitățile prevăzute de lege, adică numele și numărul străzii, precum și numărul apartamentului. De asemenea, societatea reclamantă nu invocă o interpretare greșită a legii, dar se plânge, în esență, de rezultatul procedurii.

Luând în considerare faptele prezentei cereri, în special motivația oferită de Înalta Curte în Hotărârea din 26 ianuarie 2005, consider că, în speță, nu s-a încălcat art. 6 § 1.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 51/1991

privind securitatea națională a României*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prin *securitatea națională a României* se înțelege starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție.

Art. 2. — (1) Securitatea națională se realizează prin cunoașterea, prevenirea și înlăturarea amenințărilor interne sau externe ce pot aduce atingere valorilor prevăzute în art. 1.

(2) Cetățenii români, ca expresie a fidelității lor față de țară, au îndatorirea morală de a contribui la realizarea securității naționale.

Art. 3. — Constituie amenințări la adresa securității naționale a României următoarele:

a) planurile și acțiunile care vizează suprimarea sau știrbirea suveranității, unității, independenței sau indivizibilității statului român;

b) acțiunile care au ca scop, direct sau indirect, provocarea de război contra țării sau de război civil, înlesnirea ocupației militare străine, aservirea față de o putere străină ori ajutorarea unei puteri sau organizații străine de a săvârși oricare din aceste fapte;

c) trădarea prin ajutorarea inamicului;

d) acțiunile armate sau orice alte acțiuni violente care urmăresc slăbirea puterii de stat;

e) spionajul, transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, în vederea transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora sau în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în păstrarea acestora;

f) subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale;

g) acțiunile prin care se atentează la viața, integritatea fizică sau sănătatea persoanelor care îndeplinesc funcții importante în stat ori a reprezentanților altor state sau ai organizațiilor internaționale, a căror protecție trebuie să fie asigurată pe timpul șederii în România, potrivit legii, tratatelor și convențiilor încheiate, precum și practicii internaționale;

h) inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste,

antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României, precum și incitarea la fapte ce pot periclita ordinea statului de drept;

i) actele teroriste, precum și inițierea sau sprijinirea în orice mod a oricăror activități al căror scop îl constituie săvârșirea de asemenea fapte;

j) atentatele contra unei colectivități, săvârșite prin orice mijloace;

k) sustragerea de armament, muniție, materii explozive sau radioactive, toxice sau biologice din unitățile autorizate să le dețină, contrabanda cu acestea, producerea, deținerea, înstrăinarea, transportul sau folosirea lor în alte condiții decât cele prevăzute de lege, precum și portul de armament sau muniție, fără drept, dacă prin acestea se pune în pericol securitatea națională;

l) inițierea sau constituirea de organizații sau grupări ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a acestora, în scopul desfășurării vreuneia din activitățile enumerate la lit. a)–k), precum și desfășurarea în secret de asemenea activități de către organizații sau grupări constituite potrivit legii.

Art. 4. — (1) Prevederile art. 3 nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii sau interzicerii dreptului de apărare a unei cauze legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi.

(2) Nicio persoană nu poate fi urmărită pentru exprimarea liberă a opiniilor sale politice și nu poate face obiectul unei imixțiuni în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul sau proprietățile sale ori în corespondență sau comunicații, nici al unor atingeri ale onoarei sau reputației sale, dacă nu săvârșește vreuna din faptele ce constituie, potrivit prezentei legi, o amenințare la adresa securității naționale.

Art. 5. — Securitatea națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte.

Art. 6. — (1) Organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale sunt: Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, precum și Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției, prin structuri interne specializate.

(2) Activitatea pentru realizarea securității naționale este organizată și coordonată de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Art. 7. — Consiliul Suprem de Apărare a Țării are, în domeniul securității naționale, următoarele atribuții:

a) analizează datele și informațiile obținute și evaluează starea securității naționale;

b) stabilește principalele direcții de activitate și aprobă măsurile generale obligatorii pentru înlăturarea amenințărilor prevăzute în art. 3;

c) stabilește modalitățile de valorificare a informațiilor referitoare la securitatea națională;

*) Republicată în temeiul art. 107 alin. (3) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 51/1991 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 august 1991, și a mai fost modificată prin:

— Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare.

d) analizează rapoarte și informări referitoare la modul de aplicare a legii privind securitatea națională;

e) aprobă structurile organizatorice, efectivele și regulamentele de funcționare ale Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază;

f) aprobă cheltuielile operative destinate realizării securității naționale.

CAPITOLUL II

Activitatea de informații

Art. 8. — (1) Activitatea de informații pentru realizarea securității naționale se execută de Serviciul Român de Informații, organul de stat specializat în materia informațiilor din interiorul țării, Serviciul de Informații Externe, organul de stat specializat în obținerea din străinătate a datelor referitoare la securitatea națională, și Serviciul de Protecție și Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecției demnitarilor români și a demnitarilor străini pe timpul prezenței lor în România, precum și în asigurarea pazei sediilor de lucru și reședințelor acestora.

(2) Organele de stat prevăzute în alin. (1) se organizează și funcționează potrivit legii și se finanțează de la bugetul administrației centrale de stat.

(3) Activitatea organelor de stat prevăzute la alin. (1) este controlată de către Parlament.

Art. 9. — (1) Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției își organizează structuri de informații cu atribuții specifice domeniilor lor de activitate.

(2) Activitatea de informații a acestor organe se desfășoară în conformitate cu prevederile prezentei legi și este controlată de Parlament.

Art. 10. — (1) Activitatea de informații pentru realizarea securității naționale are caracter secret de stat.

(2) Informațiile din acest domeniu nu pot fi comunicate decât în condițiile prezentei legi.

Art. 11. — (1) Informații din domeniul securității naționale pot fi comunicate:

a) președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților, precum și comisiilor permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională ale celor două camere ale Parlamentului;

b) miniștrilor și șefilor departamentelor din ministere, când informațiile privesc probleme ce au legătură cu domeniile de activitate pe care le coordonează sau de care răspund;

c) prefecților, primarului general al Capitalei, precum și conducătorilor consiliilor județene, respectiv al Consiliului General al Municipiului București, pentru probleme ce vizează competența organelor respective;

d) organelor de urmărire penală, când informațiile privesc săvârșirea unei infracțiuni.

(2) Comunicarea informațiilor se aprobă de către conducătorii organelor cu atribuții în domeniul securității naționale.

(3) Prevederile art. 10 privitoare la apărarea secretului de stat se aplică în mod corespunzător tuturor persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. a)—d).

Art. 12. — (1) Nicio persoană nu are dreptul să facă cunoscute activități secrete privind securitatea națională, prevalându-se de accesul neîngrădit la informații, de dreptul la difuzarea acestora și de libertatea de exprimare a opiniilor.

(2) Divulgarea, prin orice mijloace, de date și informații secrete care pot aduce prejudicii intereselor securității naționale, indiferent de modul în care au fost obținute, este interzisă și atrage, potrivit legii, răspunderea celor vinovați.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) nu aduc atingere libertății de opinie și exprimare, dreptului persoanei de a nu fi tulburată în vreun fel pentru opiniile sale, ca și în acela de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei, prin orice mijloace de exprimare, dacă aceste drepturi se exercită în conformitate cu legile României.

Art. 13. — În situațiile prevăzute la art. 3 organele cu atribuții în domeniul securității naționale pot, în condițiile legii privind organizarea și funcționarea acestora:

a) să solicite și să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice, respectiv să solicite de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) să consulte specialiști ori experți;

c) să primească sesizări sau note de relații;

d) să fixeze unele momente operative prin fotografiere, filmare sau prin alte mijloace tehnice ori să efectueze constatări personale cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă această activitate este efectuată ocazional;

e) să solicite obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul acestora, și reținute de către aceștia potrivit legii;

f) să efectueze activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale.

Art. 14. — (1) Activitățile specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului se efectuează numai în situațiile în care:

a) nu există alte posibilități ori sunt posibilități limitate pentru cunoașterea, prevenirea sau contracararea riscurilor ori amenințărilor la adresa securității naționale;

b) acestea sunt necesare și proporționale, date fiind circumstanțele situației concrete;

c) a fost obținută autorizația prevăzută de lege.

(2) Activitățile specifice prevăzute la alin. (1) pot consta în:

a) interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice, efectuate sub orice formă;

b) căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect ori deschiderea unui obiect;

c) ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, precum și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

d) instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, supravegherea prin fotografiere, filmare sau prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, efectuate sistematic în locuri publice sau efectuate în orice mod în locuri private;

e) localizarea, urmărirea și obținerea de informații prin GPS sau prin alte mijloace tehnice de supraveghere;

f) interceptarea trimitărilor poștale, ridicarea și repunerea la loc a acestora, examinarea lor, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, precum și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

g) obținerea de informații privind tranzacțiile financiare sau datele financiare ale unei persoane, în condițiile legii.

Art. 15. — (1) Propunerea de autorizare a unor activități specifice din cele prevăzute la art. 14 alin. (2) se formulează în scris și trebuie să cuprindă:

a) numele și funcția persoanei care formulează propunerea;

b) data și locul emiterii propunerii;

c) date sau informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor pe care se întemeiază propunerea;

d) motivația pentru care se impun activități specifice;

e) categoriile de activități pentru care se propune solicitarea autorizării;

f) dacă este necesară încuviințarea pătrunderii în spații private pentru desfășurarea de activități specifice;

g) perioada pentru care se propune solicitarea autorizării;

h) identitatea persoanei supusă măsurii, dacă aceasta este cunoscută;

i) locul unde urmează a fi executate activitățile propuse, dacă acesta este cunoscut.

(2) Propunerea se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și este examinată sub aspectul legalității și temeiniciei, în termen de 24 de ore de la înregistrare ori de îndată în cazurile urgente, de procurori anume desemnați de acesta.

(3) Dacă apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin ordonanță motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.

(4) Dacă se apreciază că propunerea este întemeiată și sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție autorizarea activităților propuse.

(5) Solicitarea trebuie să cuprindă datele menționate la alin. (1).

(6) Solicitarea este examinată, de urgență, în camera de consiliu de unul din judecătorii anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(7) În cazul în care judecătorul, examinând solicitarea, apreciază că nu sunt suficiente informații, solicită suplimentarea de îndată, în scris, a argumentelor prezentate.

Art. 16. — În cazul solicitării prelungirii autorizării, cererea se întocmește potrivit art. 15, care se aplică în mod corespunzător, la care se adaugă solicitarea de prelungire a autorizării, cu prezentarea motivelor ce justifică prelungirea.

Art. 17. — (1) În cazul în care judecătorul constată că solicitarea este justificată și activitățile se impun în condițiile art. 14 alin. (1), dispune autorizarea, prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă:

a) denumirea instanței, data, ora și locul emiterii;

b) date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor care justifică măsura;

c) activitățile specifice autorizate, dintre cele prevăzute la art. 14 alin. (2);

d) identitatea persoanei care este afectată de activitățile specifice, prin restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, dacă aceasta este cunoscută;

e) organele care efectuează activitățile autorizate;

f) persoanele fizice sau juridice care au obligația de a acorda sprijin la executarea activităților autorizate;

g) precizarea locului sau a localităților în care se vor desfășura activitățile autorizate, dacă acestea sunt cunoscute;

h) durata de valabilitate a autorizației.

(2) Judecătorul emite, totodată, un mandat cuprinzând elementele prevăzute la alin. (1) lit. a) și c)—h).

(3) În situațiile în care este necesar să se autorizeze noi activități decât cele inițiale, desfășurarea acestora în alte locuri sau localități, dacă sunt cunoscute, ori atunci când au intervenit schimbări ale numerelor de apel, mandatul inițial se

completează în mod corespunzător, cu aplicarea procedurii prevăzute de art. 15.

(4) Durata de valabilitate a autorizării activităților este cea necesară pentru desfășurarea acestora, dar nu mai mult de 6 luni. Autorizarea poate fi prelungită în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 3 luni. Durata maximă a autorizărilor cu privire la aceleași date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale este de doi ani. Activitățile specifice încetează înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat.

Art. 18. — (1) În cazul în care judecătorul constată că cererea nu este justificată, o respinge prin încheiere motivată. Încheierea este definitivă.

(2) O nouă autorizație cu privire la aceeași persoană poate fi solicitată și emisă numai dacă cererea se bazează pe noi date și informații și cu respectarea prevederilor art. 15—17.

Art. 19. — (1) Atunci când întârzierea obținerii autorizării ar prejudicia grav finalitatea activităților specifice necesare, acestea se pot efectua cu autorizarea procurorului, pe o durată de maximum 48 de ore, urmând ca autorizarea judecătorului să fie solicitată de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de expirarea acestui termen. Judecătorul se pronunță asupra cererii de îndată.

(2) În cazul în care judecătorul apreciază că se impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), dispozițiile art. 15—17 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă judecătorul apreciază că nu se mai impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), confirmă efectuarea acestora și păstrarea materialelor obținute sau, după caz, dispune încetarea de îndată a acestora și distrugerea materialelor obținute, în termen de maximum 7 zile. O copie a procesului-verbal privind distrugerea se transmite judecătorului.

Art. 20. — (1) Persoanele care solicită autorizarea, autorizează, pun în executare sau sprijină punerea în executare a autorizării beneficiază de protecția legii și sunt obligate să păstreze secretul asupra datelor și informațiilor de care iau cunoștință cu acest prilej și să respecte prevederile legale privind protecția informațiilor clasificate.

(2) Organele care pun în executare activitățile autorizate sunt obligate să le întrerupă de îndată atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat și să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Înalta Curte de Casație și Justiție despre întreruperea activităților autorizate atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat.

(3) Aceleași organe au obligația să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție despre rezultatul activităților autorizate prin mandat și despre măsurile luate, conform legii.

(4) Procedura de autorizare a activităților specifice, precum și desfășurarea activităților autorizate se fac cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate.

Art. 21. — (1) Datele și informațiile de interes pentru securitatea națională, rezultate din activitățile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reținute în scris și transmise organelor de urmărire penală, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, însoțite de mandatul emis pentru acestea, la care se adaugă propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a mandatului. Convorbirile și/sau comunicările interceptate, redactate în scris, și/sau imaginile înregistrate se transmit organelor de urmărire penală în integralitate, însoțite de conținutul digital original al acestora.

(2) În cazul în care datele și informațiile rezultate din activitățile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală și nici nu justifică desfășurarea în continuare de activități de informații cu privire la acea persoană, din dispoziția conducătorului organului de stat cu atribuții în domeniul securității naționale se dispune notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăți au fost afectate prin activitățile autorizate, cu privire la activitățile desfășurate față de aceasta și perioadele în care s-au desfășurat.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (2) nu se va face dacă:

a) ar putea conduce la periclitatea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate și informații ale altor state;

b) ar putea afecta apărarea securității naționale;

c) ar putea aduce atingere drepturilor și libertăților unor terțe persoane;

d) ar putea duce la deconspirarea metodelor și mijloacelor, inclusiv a tehnicilor speciale de investigare concrete, utilizate în cazul respectiv de organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

Art. 22. — Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertățile sale fundamentale ca urmare a activităților specifice culegerii de informații efectuate de organele de informații sau de cele cu atribuții în domeniul securității naționale se poate adresa, potrivit legii, comisiilor parlamentare sau organelor judiciare, astfel:

a) comisiilor însărcinate să exercite control parlamentar, potrivit legilor de organizare și funcționare a organelor de informații sau a celor cu atribuții în domeniul securității naționale;

b) instanței de judecată, în condițiile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;

c) instanțelor judecătorești, pentru repararea daunelor materiale și morale suferite, potrivit legii civile;

d) organelor judiciare, prin formularea de plângeri și căi de atac potrivit Codului de procedură penală;

e) altor comisii sau organe judiciare, potrivit procedurilor reglementate de legi speciale.

Art. 23. — (1) Mijloacele de obținere a informațiilor necesare securității naționale nu trebuie să lezeze, în niciun fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor ori să îi supună la îngrădiri ilegale.

(2) Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor asemenea măsuri fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa securității naționale răspund civil, administrativ sau penal, după caz.

(3) Cetățeanul care se consideră lezat în drepturile sau libertățile sale prin folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) poate sesiza oricare din comisiile permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională ale celor două camere ale Parlamentului.

CAPITOLUL III

Obligațiile și răspunderile organelor de stat, organizațiilor publice sau private

Art. 24. — În scopul realizării securității naționale, ministerele, toate celelalte organe ale statului, organizațiile din sectoarele public sau privat au, potrivit legii, următoarele îndatoriri:

a) să acorde sprijinul necesar la cererea organelor cu atribuții în domeniul securității naționale în îndeplinirea atribuțiilor ce le

revin și să permită accesul acestora la datele deținute, care pot furniza informații privitoare la securitatea națională;

b) să ia măsurile necesare pentru aplicarea legii privind securitatea națională în domeniile în care își desfășoară activitatea sau în problemele de care se ocupă;

c) să solicite sprijinul organelor cu atribuții în domeniul securității naționale pentru realizarea măsurilor necesare înfăptuirii securității naționale în domeniul lor de activitate.

Art. 25. — (1) Organele și organizațiile deținătoare de secrete de stat, în conformitate cu prevederile legii speciale, sau a căror activitate poate fi vizată prin acțiunile considerate, potrivit art. 3, ca amenințări la adresa securității naționale, vor întocmi programe proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret, care sunt supuse avizării de specialitate Serviciului Român de Informații.

(2) Răspunderea pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 24 și în alin. (1) al prezentului articol revine, potrivit legii, conducătorului organului sau organizației respective.

(3) Sunt exceptate de la avizarea de specialitate prevăzută în alin. (1) programele proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret ale Parlamentului României, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Administrației Naționale a Penitenciarelor din subordinea Ministerului Justiției.

CAPITOLUL IV

Sancțiuni

Art. 26. — (1) Desfășurarea, fără autorizare, a activităților specifice culegerii de informații supuse autorizării în condițiile prezentei legi sau cu depășirea autorizării acordate se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului care divulgă, refuză sau împiedică, în orice mod, ducerea la îndeplinire a mandatului eliberat în condițiile prezentei legi.

(3) Tentativa se pedepsește.

Art. 27. — (1) Informațiile privind viața particulară, onoarea sau reputația persoanelor, cunoscute incidental în cadrul obținerii datelor necesare securității naționale, nu pot fi făcute publice.

(2) Divulgarea sau folosirea, fără drept, de către angajații serviciilor de informații a datelor prevăzute la alin. (1) constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Tentativa se pedepsește.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 28. — Documentele organelor de informații și ale celor cu atribuții în domeniul securității naționale se păstrează în arhivele acestora și nu pot fi consultate decât în condițiile legii.

Art. 29. — (1) Personalul Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază se compune din cadre militare permanente și salariați civili.

(2) Cadrele militare ale organelor prevăzute în alin. (1) au drepturile și obligațiile prevăzute pentru militarii armatei române.

(3) Salariaților civili le sunt aplicabile dispozițiile Codului muncii și celelalte norme legale referitoare la drepturile și obligațiile acestora.

Art. 30. — Personalul prevăzut în art. 29 alin. (1), care îndeplinește atribuții operative, desfășoară activități ce implică exercițiul autorității de stat și are toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru aceasta.

Art. 31. — (1) Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale nu pot face parte din partide sau alte organizații cu caracter politic ori secret și nu pot fi folosiți în scopuri politice.

(2) Nu pot activa în serviciile de informații persoanele care au fost găsite vinovate pentru acțiuni îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 32. — Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale au obligația păstrării

secretului de stat și profesional, inclusiv după părăsirea, în orice mod, a serviciului.

Art. 33. — Persoanele prevăzute la art. 32, chemate ca martori în fața organelor judiciare, pot face depoziții cu privire la faptele și împrejurările ce privesc securitatea națională, de care au luat cunoștință în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și în legătură cu acestea, numai cu încuviințarea scrisă a șefului organului din care fac parte.

Art. 34. — Pe data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziție contrară se abrogă.

L E G E A Nr. 16/2000

privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Se înființează Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice, organism autonom, consultativ, de interes public, în scopul instituționalizării dialogului social dintre persoanele vârstnice și autoritățile publice, pentru protecția drepturilor și libertăților acestor persoane.

Art. 2. — Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice este persoană juridică română, fără scop lucrativ, cu sediul în municipiul București.

Art. 3. — Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice se organizează și funcționează potrivit prevederilor prezentei legi, precum și ale regulamentului propriu de organizare și funcționare.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice

Art. 4. — Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice are, în principal, următoarele atribuții:

a) sprijină instituțiile statului în aplicarea recomandărilor Adunării Mondiale a Persoanelor Vârstnice și urmărește realizarea lor;

b) propune Guvernului programe privind ameliorarea continuă a condițiilor de viață a persoanelor vârstnice;

c) urmărește aplicarea reglementărilor legale privind persoanele vârstnice și sesizează organele competente despre abaterile constatate;

d) formulează teme de cercetare și contractează elaborarea de studii sociologice privind viața persoanelor vârstnice cu instituții și unități specializate în domeniu, realizează analize proprii și elaborează puncte de vedere referitoare la îmbunătățirea nivelului de trai al persoanelor vârstnice;

e) avizează proiecte de acte normative care privesc persoanele vârstnice, avizul fiind consultativ;

f) sprijină organizarea asociativă a persoanelor vârstnice și participarea lor activă la viața socială;

g) reprezintă persoanele vârstnice din România în relațiile cu organizații similare din alte țări sau cu organizații internaționale ale persoanelor vârstnice;

h) participă, în calitate de reprezentant al societății civile privind persoanele vârstnice, în grupuri de lucru, consilii și comitete organizate la nivel național, local și în cadrul ministerelor, al agențiilor și al instituțiilor asimilate acestora, alături de alți parteneri sociali și guvernamentali, care analizează și propun măsuri ce privesc îmbunătățirea nivelului de trai al persoanelor vârstnice;

i) informează semestrial și ori de câte ori este nevoie pe Președintele României, pe prim-ministru, conducerile organelor administrației publice centrale cu atribuții în domeniul protecției sociale, prefectii și primarii, precum și conducerile celor două Camere ale Parlamentului în legătură cu aspecte ce privesc riscurile și situația de criză în care se găsesc unele persoane vârstnice;

j) întreține relații permanente de colaborare cu reprezentanții mass-media, pentru informarea populației cu privire la problematica persoanelor vârstnice.

CAPITOLUL III

Organizarea și structura Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice

Art. 5. — Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice are următoarea componență:

a) președinții consiliilor județene ale persoanelor vârstnice și ai sectoarelor municipiului București;

b) președinții sau vicepreședinții organizațiilor centrale reprezentative ale pensionarilor a căror stare de sănătate le permite să participe permanent la acțiunile stabilite;

c) câte un reprezentant, la nivel de secretar de stat, al Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor

*) Republicată în temeiul art. 248 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

Legea nr. 16/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 8 mai 2009 și a mai fost modificată prin:

— Legea nr. 27/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 16/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 16 martie 2011;

— Legea nr. 255/2011 pentru modificarea Legii nr. 16/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 8 decembrie 2011.

Vârșnice, al Ministerului Sănătății, al Ministerului Economiei, al Ministerului Finanțelor Publice, al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, al Ministerului Culturii, al Institutului Național de Statistică, al Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap, al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al Casei Naționale de Pensii Publice, desemnat de conducerea autorității publice respective.

Art. 6. — (1) Consiliul Național al Persoanelor Vârșnice are un președinte și 2 vicepreședinți.

(2) Președintele și vicepreședinții Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice se aleg de către plen pe o perioadă de 2 ani, dintre membrii prevăzuți la art. 5 lit. b), fără posibilitatea reînnoirii mandatului de președinte, respectiv de vicepreședinte.

Art. 7. — Pot dobândi calitatea de membru al Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice persoanele care îndeplinesc următoarele condiții:

- a) au cetățenie română și domiciliul în România;
- b) au capacitate deplină de exercițiu;
- c) nu au suferit condamnări pentru infracțiuni săvârșite cu intenție;
- d) nu prezintă afecțiuni de sănătate care ar putea împiedica participarea la acțiunile organizate.

Art. 8. — Membrii Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice, prevăzuți la art. 5 lit. a) și b), sunt verificați individual de comisia prevăzută la art. 29 înainte de dobândirea acestei calități, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 7.

Art. 9. — Durata mandatului membrilor Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice este de 2 ani. Mandatul membrilor poate fi reînnoit, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 7.

Art. 10. — (1) Consiliul Național al Persoanelor Vârșnice se consideră legal constituit la data la care două treimi din numărul membrilor săi au fost confirmate.

(2) Până la data constituirii unui nou Consiliu Național al Persoanelor Vârșnice, dar nu mai târziu de 45 de zile de la încetarea mandatului membrilor, consiliul anterior își continuă activitatea.

Art. 11. — (1) Calitatea de membru al Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice încetează în următoarele situații:

- a) la expirarea mandatului;
- b) în caz de deces;
- c) în caz de demisie;
- d) în caz de revocare de către cel care l-a desemnat, pentru persoanele prevăzute la art. 5 lit. c);
- e) în cazul în care nu mai îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la art. 7.

(2) Procedura revocării din calitatea de membru al Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice se stabilește prin regulamentul propriu de organizare și funcționare.

Art. 12. — În situațiile prevăzute la art. 11 alin. (1) va fi numit un nou membru, numire care va fi confirmată potrivit prevederilor art. 8.

Art. 13. — Membrii comisiei permanente a Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice reprezintă persoanele prevăzute la art. 5 lit. b) și c), astfel încât organizațiile centrale reprezentative ale pensionarilor să aibă în mod obligatoriu câte un reprezentant.

Art. 14. — (1) Prin regulamentul de organizare și funcționare, în structura Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice pot fi constituite și pot funcționa comisii de specialitate pentru analiza și inițierea de propuneri, în vederea soluționării problemelor ce privesc persoanele vârșnice.

(2) Membrii comisiilor de specialitate sunt desemnați dintre persoanele care au calitatea de membru al Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice.

CAPITOLUL IV

Funcționarea și conducerea Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice

Art. 15. — Funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice se asigură de:

- a) plenul consiliului;
- b) comisia permanentă;
- c) președinte.

Art. 16. — (1) Plenul Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice se întrunește semestrial în sesiuni ordinare și, ori de câte ori este nevoie, în sesiuni extraordinare, la cererea comisiei permanente ori a cel puțin unei pătrimi din numărul membrilor săi.

(2) Lucrările plenului se desfășoară în ședințe publice, în afara cazurilor expres stabilite de comisia permanentă.

Art. 17. — Plenul asigură conducerea generală a Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice și are următoarele atribuții principale:

- a) alege președintele și cei 2 vicepreședinți, în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (2);
- b) alege membrii comisiei permanente;
- c) aprobă componența comisiilor de specialitate;
- d) aprobă Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice;
- e) aprobă bugetul anual de venituri și cheltuieli pentru activitatea proprie, precum și raportul privind execuția bugetară;
- f) aprobă raportul anual privind activitatea desfășurată de membrii săi;
- g) aprobă planul de acțiuni pentru perioada următoare.

Art. 18. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale plenul adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor prezenți.

(2) Sesiunile plenului se pot desfășura numai în prezența a cel puțin două treimi din numărul membrilor săi.

(3) Membrii plenului și ai comisiei permanente nu pot delega votul.

Art. 19. — (1) Comisia permanentă a Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice este alcătuită din președinte, 2 vicepreședinți și 10 membri. Președintele Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice este și președintele comisiei permanente.

(2) Comisia permanentă asigură conducerea Consiliului Național al Persoanelor Vârșnice în intervalul dintre ședințele plenului și adoptă hotărâri cu majoritate calificată de voturi, urmând ca acestea să fie ratificate ulterior de către plen.

(3) Comisia permanentă se întrunește în ședințe de lucru cel puțin o dată pe lună și are următoarele atribuții principale:

- a) aduce la îndeplinire hotărârile adoptate de Consiliul Național al Persoanelor Vârșnice;

b) adoptă hotărâri între sesiunile plenului, în prezența președintelui și a cel puțin 8 membri;

c) soluționează problemele curente apărute între sesiunile plenului;

d) pregătește desfășurarea în bune condiții a sesiunilor plenului;

e) aprobă statul de funcții și structura organizatorică a secretariatului tehnic.

(4) Modul de lucru al comisiei permanente este stabilit prin Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice.

(5) Președintele Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice beneficiază de o indemnizație lunară al cărei cuantum este egal cu salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, iar vicepreședinții beneficiază de o indemnizație lunară în cuantum de 50% din indemnizația președintelui. Membrii comisiei permanente beneficiază de o indemnizație lunară al cărei cuantum este de 30% din indemnizația președintelui.

Art. 20. — Atribuțiile președintelui și ale vicepreședinților Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice se stabilesc prin regulamentul său de organizare și funcționare.

Art. 21. — Președintele Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice reprezintă consiliul în relațiile cu terții, potrivit hotărârilor luate de comisia permanentă și de plen.

Art. 22. — (1) Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice, comisia permanentă și comisiile de specialitate își desfășoară activitatea cu sprijinul secretariatului tehnic, format din 10 persoane, încadrate în muncă în conformitate cu prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Secretariatul tehnic este condus de un director general și are un contabil-șef.

(3) Angajații secretariatului tehnic nu pot fi membri ai Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice.

(4) Salarizarea angajaților secretariatului tehnic se realizează la nivelul prevăzut de dispozițiile legale pentru aparatul ministerelor.

(5) Atribuțiile secretariatului tehnic sunt stabilite în Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, iar repartizarea lor pe funcțiile de conducere și execuție se realizează prin fișa postului.

(6) Secretariatul tehnic asigură, în principal, lucrările de secretariat pentru desfășurarea activității plenului, a comisiei permanente și a comisiilor de specialitate ale Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, precum și cele necesare acțiunilor de relaționare cu Guvernul, instituțiile publice centrale și locale, prefecturi, consilii județene și locale, cu reprezentanții ai societății civile care au atribuții și preocupări în domeniul protecției persoanelor vârstnice; administrează și gestionează fondurile pe care le are la dispoziție, monitorizează execuția bugetară în limita fondurilor alocate de la bugetul de stat.

Art. 23. — (1) Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice, prin secretariatul tehnic, are dreptul să solicite de la orice persoană juridică de drept public sau privat datele și informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor consiliului, iar aceste

persoane au obligația să le transmită, cu respectarea normelor legale în vigoare.

(2) Păstrarea și folosirea datelor și a informațiilor se vor face cu respectarea confidențialității stabilite de emitent.

Art. 24. — (1) La nivelul județelor și al sectoarelor municipiului București se înființează și funcționează câte un consiliu al persoanelor vârstnice, îndeplinind atribuțiile stabilite în regulamentul propriu de organizare și funcționare.

(2) Consiliul persoanelor vârstnice prevăzut la alin. (1) se constituie din toți președinții sau vicepreședinții, în cazuri bine justificate, ai organizațiilor pensionarilor și persoanelor vârstnice județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, cu personalitate juridică sau care sunt afiliate la una dintre organizațiile centrale ale pensionarilor cu reprezentant în Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice.

(3) Conducerea consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, este asigurată de un președinte și de un vicepreședinte și se desfășoară prin aportul voluntar al celorlalți membri ai acestora.

(4) Președintele, vicepreședintele și membrii consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, se aleg pe o perioadă de 2 ani, cu îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 7.

(5) Președinții consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, beneficiază, trimestrial, de o indemnizație la nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, iar vicepreședinții, de o indemnizație trimestrială în cuantum de 75% din acesta.

Art. 25. — (1) Pentru soluționarea pe plan central a problematicii persoanelor vârstnice, în cadrul aparatului de specialitate al Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice vor fi desemnate persoane care vor asigura colaborarea permanentă cu Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice.

(2) Pentru soluționarea pe plan local a problematicii persoanelor vârstnice, în cadrul fiecărei direcții de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, este desemnată persoana care asigură colaborarea permanentă cu consiliile județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București.

Art. 26. — Prefecturile, consiliile județene, Consiliul General al Municipiului București și consiliile locale vor sprijini consiliile județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, precum și Consiliul Național al Persoanelor Vârstnice pentru repartizarea sediilor necesare desfășurării activității.

CAPITOLUL V

Finanțarea activităților

Art. 27. — (1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice și ale consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, se asigură din donații, sponsorizări, alte activități nonprofit, realizate în condițiile legii, precum și din transferuri de la bugetul de stat care se prevăd în bugetul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(2) Fondurile alocate de la bugetul de stat sunt destinate următoarelor categorii de cheltuieli:

a) cheltuieli de personal, materiale și capital pentru secretariatul tehnic al Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice;

b) plata indemnizațiilor membrilor comisiei permanente a Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, precum și ale președinților și vicepreședinților consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București;

c) cheltuieli de transport, diurnă și cazare pentru membrii Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, în cuantumul stabilite de dispozițiile legale;

d) cheltuieli materiale și servicii pentru funcționarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, precum și a comisiei permanente și a consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București;

e) cheltuieli de capital pentru dotarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice și a consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București.

(3) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în calitate de ordonator principal de credite, asigură Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice fondurile pentru decontarea cheltuielilor prevăzute la alin. (2), pe baza documentelor justificative, potrivit legii. În cazul consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, aceste documente se elaborează sub coordonarea metodologică a direcțiilor de muncă și protecție socială județene, respectiv a municipiului București, aflate în subordinea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(4) Președintele Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice și președinții consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București, răspund de cheltuirea sumelor alocate de la bugetul de stat, potrivit destinațiilor reglementate la alin. (2).

CAPITOLUL VI Dispoziții finale

Art. 28. — (1) În termen de 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I,

organizațiile centrale ale pensionarilor vor constitui o comisie de pregătire pentru înființarea și organizarea primului Consiliu Național al Persoanelor Vârstnice.

(2) În sensul prezentei legi, prin *organizație centrală reprezentativă a pensionarilor* se înțelege organizația care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) are minimum 75.000 de membri cotizanți;

b) are cel puțin 15 filiale la nivel de județ și, respectiv, al municipiului București;

c) desfășoară în mod constant acțiuni de ajutorare a persoanelor vârstnice dezavantajate.

(3) Sunt exceptate de la obligația îndeplinirii condiției prevăzute la alin. (2) lit. a) organizațiile centrale reprezentative ale pensionarilor militari și cele ale veteranilor de război.

Art. 29. — Comisia de pregătire pentru înființarea și organizarea primului Consiliu Național al Persoanelor Vârstnice este formată din 15 membri, câte 2 din partea organizațiilor centrale ale pensionarilor, și este condusă de ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

Art. 30. — Comisia de pregătire pentru înființarea și organizarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice are următoarele atribuții:

a) confirmă membrii primului Consiliu Național al Persoanelor Vârstnice, la propunerea consiliilor județene ale persoanelor vârstnice, respectiv ale sectoarelor municipiului București și, respectiv, a organizațiilor centrale ale pensionarilor;

b) elaborează proiectul Regulamentului de organizare și funcționare al Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice;

c) convoacă plenul Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice în prima ședință.

Art. 31. — Comisia de pregătire pentru înființarea și organizarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice își încetează activitatea la prima ședință a plenului consiliului, a cărei dată de desfășurare nu poate depăși 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 32. — La expirarea mandatului membrilor Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice, secretariatul tehnic preia atribuțiile comisiei de pregătire prevăzute la art. 30, pentru înființarea unui nou consiliu, și se preocupă ca într-o perioadă de cel mult 30 de zile acesta să fie validat și să aleagă președintele și vicepreședintele.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

